

tev izbral prav zgovorno antidružbeno, »antihumano« pesem. (Koliko zločinov se danes dnevno dogaja v imenu humanosti!) Mene pa izredno veseli, da ob Kasalovih verzih morem in moram sproti ustvarjati v njegovem duhu – in seveda v duhu jezika – nove slovenske besede ali dajati skupaj nove, do zdaj »nezaslišane« besedne zveze.

Isto velja tudi o poeziji daleč najmlajšega iz moje šesterice, *Jaromira Typlta* (1973): ta »Mácha konca 20. stoletja«, kot ga je, razumljivo, močno pretirano označil neki češki kritik, doma v malem mestecu v severni Češki, je izdal prvo zbirko že pri sedemnajstih, zdaj pa mu je izšel avtorski izbor iz »pesniškega dela«, in sicer s časovno tipiziranim (antimiltonovskim) naslovom *Izgubljeni pekel*. V Typltovih pesmih se srečamo z veliko blebета, gostobesedičenje pa je pravzaprav namerno, »ciljno«, po vsem sodeč mistificirajoča stilizacija, ki želi med drugim »braniti eksistenco absolutnega pred duhom postmoderne časa«.

Tako, spregovoril sem. Naj spregovorijo še tisti, ki znajo to drugače od mene.

Svatava Antošová

Ženska odprava

Kdaj se je pravzaprav začel ta naš ubijalski potep
 »skozi kraljevstvo zelene lune«
 z bitji komično pošastnimi kot božjepotna strašila
 z vizijo karminskih morišč
 okoli katerih plešejo
 in rododendrov
 ki pojejo tožne melodije v globokosti slonjih dolin
 Slišale smo tudi jok nanovo rojenih kraljic
 ter smeh umirajočih otrok
 potem ukaze drobnih Kitajk v uniformah
 ki kot bi stražarile in zapeljevale hkrati
 Toda
 niti me nismo bile možje
 igrale smo na instrumente vseh vrst
 dokler se je v jamah ohlajevalo vino
 Galci so za nas pobijali peteline in Kastilci svoje bike
 pogreti feministi so legali k našim nogam
 politiki so ponujali najhitrejše kočije
 Odklanjale smo vsakršne počastitve
 in skrivno izginjale
 enkrat v drevoredih ljubimcev
 drugič pod mostom samomorilcev
 naši vplivni prijatelji pa so nas posvetili zimskim vrtovom
 ali hišam na obali
 od koder ni bilo umika
 velike doge so se nam valjale v posteljah

livrirani sluge so odpraševali brezobzirne starce
ki so se pomočevali v pernice
v marmornatih kaminih je dogorevalo stoletje revolucij
in napovedi novih vojn
Ubežale smo
s trojno jamborico ki je prevažala bele sužnje za Orient
srečale smo »Ladjo mrtvakov«
in »Ladjo komedijantov«
prehodile slavne hareme vzhodnega Sredozemlja
kopale se v naftnih jezerih stare Perzije
ter umirale v puščavah
z lasmi do kože požganimi
Naučili so nas piti velblodjo kri
cvreti na ognju novorojenčke sovražnikov
tudi se ljubiti z barbarskimi nomadi
Biblija je razpadla v prah
dimnih signalov iz Tibeta ni nihče razumel
Zgubile smo svoje stopinje v svitu peščenih viharjev
in tako
iščoč najkrajšo pot nazaj v Evropo
smo vzplavale nekje v centralni Afriki
polarno sonce za hrptom
pred sabo ravnik
Da
bližale smo se prav k središču džungle

Lubor Kasal

* * *

Glej vlažno vrano se pretaka skozi rano
med stegi stegni ter stegnjenici
Čez line sline
ličilo čilo teče
Je slavnost
na pločniku z belo palico lamp
v slepi uličici
Na duto votlo kost
igra naduti gost
z na tisoč življenj
z na tisoč vstajenj
iz računalniških iger

Je slavnost
 slabost
 v kaj ostaja se izmolčati
 na način groba
 na način groma
 Čez rito z ritmom odsviti švigajo

In šele potem naj se išče ležišče
 naj se pomigne na pomije dne
 po nočnih kanalih
 in šele potem iz megle mršava postava
 lovi za rokav mimoidoče:
 Glejte nimam svojega lastnega obraza
 jaz umetnica v podobah:
 podoba prva strelja z revolverjem zn. NČB po svoji družini
 podoba druga je hkrati prva klavirno se potaplja
 podoba tretja ženska je borka pa je ni
 četrta ima kravato in se trapasto konča pod pasom
 peta spleta z zobmi možgane
 šesta je izprana z bigbitom in pošpricana s sprejem
 sedma zadržta z besedami se nabreka
 osma iz oslovega mesa si pasjo glavo nasaja
 deveta je val
 deseta peče hrustave dojenčke toda goljufa ker
 niti grizljaja ne poje.
 enajsta naslonjena na cerkev bruha herezijo svojega trebuha
 dvanajsta je nečimrna in torej imaginativna
 trinajsta z odrtimi prsti dere med gospodo
 in štirinajsta tja do neskončne:
 plahni in napihuje kožo v univerzitetnih seminarjih
 po petelinsko prevzetno vleče odurno dete
 v prazni bojzani pride med kazni in krivde
 je sramno razustničena ob erekciji žgane smolenice
 je bralka pomočenih mavčnih palčkov
 je volivka vladine uličice
 je popkinja marširajoča
 je blazna graditeljica države
 je nimand z voljo do moči
 je nihčež ter ničez nešteti imen ...

Zakaj pa pomnoževati to zgreševanje
 nesporazume teh besed
 tega dne (20.6.1993) in trenutka (01.59:27)
 Skratka:
 KAKO STE VSI ZAME OSTUDNI IN SMEŠNI

in vse vaše usode ne bi zamenjal
z enim samim zmrdom purančkovega gobčka
iz zabožčka v predsobi

Ne zaslužite drugega kot goljufati
prebavljati ter polenelo dolgo crkati
Koliko je vas še tam?

Konec humanizma!

Marián Hatala

Čast moči vsa!

– zares je bolj naporno
imeti moč
kakor ne imeti ehm časti
biti močni
še dobro da so postopači
ki nikdar nimajo moči
biti častni
in imajo srečo
da je naša hrabrost
danes prav v tem
da niti mi
pravzaprav: samo mi
takrat nismo bili ehm svinje

rečejo za okni bavarcev
drvečih mimo ljudi
ki pridno stojijo
v vrsti za
bisere

Tako majhna barabija sredi poletja

v majici poltne barve
koraka po pločniku
za svojima nade polno poskakujočima
dojkama ki ju razdaja
na vse strani